

i April Maaned, og der kan være en privat Forening, der har samlet Penge dertil, hvorfor skulde Kommunen saa ikke støtte det?

Jeg sætter Pris paa den Bestemmelse i § 2, som det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) udtalte sig stærkt imod, at Amdsraadet ikke skal spørges, fordi jeg i denne Sag lægger megen Vægt paa, at Kommunalbestyrelsen selv faar og føler Ansvar. Det er jo ikke nok, at Amdsraadet i de fleste og maaske i alle Tilfælde vil sige ja — jeg har ogsaa god Tillid til Amdsraadene — men jeg vil netop, at Kommunalbestyrelserne selv skulle føle Ansvar, og navnlig ikke skulle benytte denne Lovbestemmelse som et Paaskud til at kunne sige nej, saaledes at de sige: hvorfor skulle vi sige ja, det er der kun Ulejlighed ved, saa skulle vi spørge Amdsraadet osv. Nej, jeg mener, at Kravet skal stilles direkte til vedkommende Kommunalbestyrelse. Naar der i en Kommune er en Forening af Skatteydere, som har samlet Penge sammen hertil, og den henvender sig til Kommunalbestyrelsen, saa skal denne selv træffe sit Valg, om den vil støtte vedkommende Forening eller ikke. Derfor sætter jeg Pris paa denne Bestemmelse og anser det for heldigt, at den bliver indført. — Jeg har ganske vist taget det med, at Kommunen kun skal støtte i samme Udstrækning, hvori de private støtte, og jeg har her troet at imødekomme Landstinget. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at Lovforslaget er udarbejdet som det er for at imødekomme Landstinget. Vi have nu en Gang de to Ting, og vi skulle have dem bragt til Enighed ogsaa om et saadant lille Lovforslag som dette om Skolebespisning. Landstinget har ganske vist ikke ved en Afstemning taget Standpunkt i denne Sag, men det har dog gennem et Udvalgsflertal, saa godt som det lader sig gøre i en Betænkning, tilkendegivet sit Standpunkt, og jeg har ment, at det var rigtigst, at jeg tog Hensyn til dette Standpunkt for dog at komme et Skridt fremad i Sagen, det lægger jeg ikke Skjul paa. Derfor har jeg taget denne Bestemmelse med, og jeg vilde have nogen Betænknelighed ved, om man nu vilde benytte denne Imødekommen til at gaa et Skridt videre, saaledes, at man ogsaa vilde begrænse Købstædernes Ret paa samme Maade som her. Jeg vilde helst have, at man lod Købstædernes og Københavns Rettighed blive ved den bestaaende Praksis, og det kan man ogsaa gøre med Lovforslagets

Ord, fordi det er affattet saaledes, at Københavns og Købstæderne ikke udtrykkelig er nævnt.

Idet jeg atter gentager min Tak for den velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet, skal jeg anbefale det til det høje Tings Vedtagelse.

Johnsen: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger over for den højtærede Minister og det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen).

Den højtærede Minister mente, at man for Købstædernes og Københavns Vedkommende bør lade det blive ved den gældende Praksis, for saa vidt man i disse Kommuner vil yde over det Bidrag, der svares af private, altsaa ud over Halvdelen af, hvad der i det hele medgaar til Skolebespisning. Men Spørgsmaalet, det drejer sig om, er, hvad der er den gældende Retsregel, og det forekommer mig ikke, at dette bør staa uklart hen. Der er Tvivl til Stede i saa Henseende lige over for den Praksis, der har været fulgt, og det ikke nogen uberettiget Tvivl efter den Skrivelse, jeg berørte før, der er afgaaet fra Ministeriet under 15de Februar 1901 til Esbjerg Byraad. I denne Skrivelse siger Ministeriet, at der intet er at erindre imod, at Kommunalbestyrelsen til Dækning af Udgiften ved Bespisningen af fattige Skolebørn yder et Tilskud af samme Størrelse som det Beløb, der ad anden Vej tilvejebringes, dog ikke ud over 1,400 Kr. Det fremgaar heraf, at Ministeriet gaar ud fra, at dets Samtykke kræves til, at slige Udgifter kunne afholdes af Kommunekassen; ellers vilde man jo ikke have svaret paa den Maade. Og det forekommer mig fremdeles, at det ikke kan være rigtigst at lade det Spørgsmaal staa hen. Kommunalbestyrelserne maa vide, hvad de have at rette sig efter, og ikke som nu leve paa, at Indenrigsministeriet ved Gennemsyn af Regnskaberne maaske lukker Øjnene for en Udgiftspost. Det er ganske rigtigst, som den højtærede Minister bemærkede, at det er Indenrigsministeriets formodede Samtykke, der paaberaabes, naar slige Udgifter have været affholdte i Københavns og Købstæderne; men det forekommer mig dog ikke, at det kan være tilstrækkeligt.

Om man skal beholde Udtrykket „Vintermaanederne“ eller indsætte et andet, er jo et temmelig underordnet Punkt. Menes der hermed de 6 Maaneder, forekommer det mig, at det kunde have været rigtigere at sætte „Vinterhalvaaret“; saa vilde man vide, hvad det er. „Vintermaanederne“